

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 9.

Syvende Session.

9de Møde.

Mandagen den 10de December.

(Fortsat.)

Grundtvig: Det er et gammelt Mundheld mellem de Lærde, at det er vanskeligere at undgaae Satirer end at skrive dem, og jeg har nu fundet, at dette gælder om Oppositionen i fuldeste Maade, den er virkelig vanskelig at undgaae. Jeg er mig bevidst, at jeg havde foresat mig, saavidt det var muligt, nu da Hovedsagen er gaaet i Løbet, at afholde mig fra directe Opposition imod de ministerielle Forholdsregler, men jeg seer, at vi ere neppe komne sammen paa Rigsdagen i gien, førend jeg finder det aldeles undgaeligt. Det er jo vistnok aldeles ikke noget Uventet, og allermindst noget Uventet for mig, at Ministerierne vilde benytte Efterfristen ved § 2 i Grundlovs-Indskrænkningen til efterhaanden at plukke det ene efter det andet af de særlige Anliggender bort, saa at der ikke blev mere tilbage, saa at Danmarks Rigsdag blev til slet Intet — det var mig ikke uventet, men jeg skal ikke negte, at det var mig uventet, at det nærværende Ministerium paa det nærværende Trin og med det nærværende Folkething vilde gjøre det, det var mig meget uventet, thi mig synes, at det var endog saa meget uklogt. Jeg havde virkelig den Forestilling, og jeg troede ogsaa, at Ministeriet havde den Forestilling om Rigsdagens Eftergivenhed ved den overordentlig Samling, vi havde i Sommer, at den var, om ikke ganske udtømt, saa dog næsten udtømt. Jeg troede, at Majoriteten for Ministeriet ved denne Leilighed maatte talt endnu

høiere end Minoriteten imod Ministeriet, jeg troede det, og havde derfor aldrig tænkt, at der skulde komme et saadant Forslag til at lade Coloniernes indre Anliggender, og for en Fæls Skyld Grønlands med, udgaae fra de særlige Anliggender, thi dersom der var stærke Grunde for Ministeriet til at ønske, at en eller anden af de særlige Sager skulde gaae over til de fælles Sager, saa kunde jeg godt tænke mig, at det nærværende Ministerium, som jo aldrig har villet erklære, at det var en Arv fra det forrige Ministerium, saaledes at speculere i § 2, men ogsaa saavidt jeg kan skjønne har fralagt sig denne Hensigt, kunde have foreslaaet Rigsdagen en heel ny Redaction af den meget uheldigt affattede § 2, der, om den end i Grunden ikke havde været mere betryggende, dog letteligen kunde lydt mere beroligende for Danmarks Folk og Rigsdag, og at det da kunde i Slutningen ved en ny Efterfrist have undtaget en vis Kreds af Sager, som det ønskede at skulle henlægges under Fællessager, og dersom Ministeriet virkelig havde gjort saadant, og Efterfristen da havde lydt paa, at, uagtet Coloniernes og Grønlands indre Anliggender hørte til Kongeriget's særlige Anliggender, saa skulde dog alle de finansielle Spørgsmaal, som der ved kunde opkomme, afgjøres i Rigsraadet, saa skulde jeg i det mindste ikke have høvet min Røst til den allermindste Modstand. Nu derimod kommer man uden videre og foreslaaer, at hvad der er anført som en Part af de fælles Anliggender skal gaae ud deraf, og giver Motiver dertil, som, enten det nu kommer af min indskrænkede Dømmekraft, eller hvoraf det ellers kan komme, jeg ikke kan finde indeholder det Allermindste, der kunde være